

10. november - 32. nedelja med letom

(Lk 20,27-38) - [TUKAJ](#)

Z evangelijsko zgodbo o cestninarju Zaheju (glej prejšnjo nedeljo) Lukov evangelij zaključuje Jezusovo zadnje potovanje v Jeruzalem in dogodke s tega potovanja. Nato začne nizati dogodke iz Jeruzalema samega: najprej slovesni vhod v mesto, nato Jezusa, ki očisti tempelj prodajalcev in prekupčevalcev, na kar naveže priliko o vinogradu in zlobnih najemnikih, katere ost so farizeji dobro čutili in so jo poskušali odlomiti z vprašanjem, ali je dovoljeno cesarju dajati davek, kjer jim je Jezus s svojim presenetljivim odgovorom zavezal jezik. Tako za njimi nastopijo saduceji, za katere pravi evangelist, »ki so trdili, da ni vstajenja.« Temu se ne smemo čuditi. Vera v posmrtno življenje je v starem Izraelu zelo počasi začela prihajati na dan in rasti. Kar spomnimo se Božjih zapovedi, kjer četrta pravi: »Spoštuj očeta in mater, da se podaljšajo tvoji dnevi na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog« (2 Mz 20,12), kjer je edino plačilo dolgo življenje na zemlji. Še v Kristusovem času mnogi niso prišli preko prepričanja, da jih po smrti čaka samo "šeól", kjer naj bi rajni v nekakšnem mračnem podzemeljskem prostoru vegetirali v globoki komi, niso si pa znali razložiti, koliko časa naj bi to trajalo in kakšno naj bi bilo vstajenje, ki ga v svojem vprašanju omenjajo saduceji. Prepričanja saducejev »da ni vstajenja« torej niso imeli za kako krivo vero, ampak so jih prej imeli kot nekake tradicionaliste.

Glede na način judovskega razpravljanja vprašanje saducejev ne bi zaslužilo nobene pozornosti in odgovora. Vendar se Jezus kar naravnost sooči z vprašanjem. Pri vzporednici v Markovem evangeliju ga označi kot zgrešeno, ker ne upošteva Božje moči, ki se kaže v vstajenju mrtvih, pri Luku pa je odgovor bolj podroben. Jezusovo stališče se navdihuje z dvema "eónoma" (eón, grško αἰών: vek, doba življenja, usoda): »sinovi tega veka,« ljudje, ki so na tem svetu, določenem, da se konča, »se ženijo in možijo,« kar pomeni, da je poroka del tega veka; »tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje,« torej v času, ki bo napočil in bodo deležni vstajenja, »se ne bodo ženili in možile.« V redu prihodnjega sveta zakon nima nobenega mesta. Vprašanje kateremu od sedmih bratov pripada žena, s tem kaže vso svojo nepomembnost. Da pa obstoja vstajenje, izpelje Kristus iz trditve v 2 Mz 3,6, kjer Bog reče Mojzesu: »Jaz sem Bog tvojega

očeta, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov.« To bi bil mrtev Bog, se spoštovani izraelski očaki ne bi "živeli" v onostranskem kraljestvu. Evangelist torej iz tega oblikuje splošen nauk, ki je teološko jasen: vsi ljudje žive samo v moči svojega odnosa do Boga.

Vera v vstajenje od mrtvih pripada od časa Makabejcev (166-134 pred Kr.) v pravovernem judovstvu trdnemu jedru pojmovanja prihodnjega življenja. Čeprav ni bila nikoli neka skupna dobrina judovskega ljudstva, so jo pogosto zavzeto branili. Prvotna Cerkev je zaradi Jezusovega zgleda imela izpovedovanje vere v vstajenje od mrtvih za obvezno.